

λια του άηθισε τὸ γέλιο κάποιας καινούριας ζωῆς.
Κ' ἐνῶ ἡ νύχτα ἀπλωνότανε ἀκόμα ὄξω, ὁ ἑπανάστατης ἰδεολόγος ξεψύχησε τόσο γαληνεμένα καὶ τόσο ὁμορφα.....

ΤΑΚΗΣ ΦΙΤΣΟΣ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορὰ κ' ἔναν καιρό, ζούσανε σὲ μιὰ χώρα μακρινή, πολὺ μακρινή, ἕνας ποιητής, ἔν' ἀηδόνι κ' ἕνα τριαντάφυλλο.

Τὸ τριαντάφυλλο σκορποῦσε γύρω του γλυκεῖα μουρουδιά καὶ τὸν ἴσκιο του τραγουδοῦσε τᾶηδόνι, καὶ ὁ ποιητής τὰ καμάρωνε καὶ τὰ χαιρότανε.

Μέρες ἀλάκερες περνοῦσε δίπλα τους. Περνοῦσαν οἱ μῆνες, καὶ ὀλοένα δυνάμωνε ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ ἀηδονιοῦ καὶ τὸ νεκρωτικὸ ἄρωμα τοῦ τριαντάφυλλου πληθύναι, καὶ ὁ ποιητής πάντα εἰς τὴν ἴδια θέση, μὲ τὴν ἴδια εἰληθητικὴ προσοχὴ περνοῦσε τίς μέρες του σιμά τους.

Μιά μέρα ὁμοῦς ὁ οὐρανὸς βούρκασε ξαφνικά, ὁ ἥλιος κρύφτηκε πίσω ἀπὸ βαρεῖα μολυβένια σύννεφα, τὸ τριαντάφυλλο μᾶδησε, καὶ τᾶηδόνι, ἀφοῦ τόνισε τὸ στεγνὸ του τραγοῦδι κοντὰ στὸ ξεφυλλισμένον λουλούδι πέταξε καὶ χάθηκε.

Μοναχὰ ὁ ποιητής ἀτόμεινε. Ἔβραχε, χιόνιζε, μάγιαζε ὁ καιρὸς, καὶ τὸ τραγοῦδι τᾶηδονιοῦ δὲν ἀκούγοντανε, καὶ ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλο οὔτε φύλλο δὲν ἀπόγεινε γιὰ νὰ θυμίζει τὴν πρωτερινὴ του ὑπαρξή.

Κάποια μέρα, σὰ σταμάτησε γιὰ λίγο τὸ μᾶνισμα τοῦ καιροῦ, πῆρ' ὁ ποιητής ἕνα ραβδί καὶ τραβήξε γιὰ τᾶγγοραξ μέρη, γυρεύοντάς ἄλλο τριαντάφυλλο καὶ ἄλλο ἀηδόνι γιὰ νὰ ζήσει μαζί τους.

Ἐνα βράδι ἔφτασε ἀποσταμένος σὲ κάπιο χωριὸν καὶ κἀθησε νὰ ξεκουραστεῖ. Ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πέτρα πού βρῆκε εἰς τὴν στράτα, καὶ ἄφησε τὴ φαντασίαν του νὰ τονὲ φέρει πίσω, στὰ περασμένα χρόνια, εἰς τὴν ὄνειρομένη καὶ ζουγραφιστὴ του πατρίδα, τὸν καιρὸ πού ζούσαν οἱ δύο τοῦ συντρόφοι.

Ἐνα ἀλαφρὸ ἄγγιγμα τὸν ἔφερε εἰς τὴν πραγματικότητα. Γυρίζει καὶ βλέπει δίπλα του ἕνα παιδάκι γλωμό, ἄσκημο, μὰ πολὺ ἄσκημο, μὲ ξεσκισμένα ρούχα, ξεπόλυτο.

Τὸδε καὶ ἀνατρίχιασε. Ποτὲς του δὲν εἶχε δεῖ τόσο ἄσκημο παιδί. Μὰ καὶ τὸ παιδί σὰν τὸν εἶδε ταράχτηκε. Δὲν εἶχε ποτὲς του ξαναδεῖ τόσο ὁμορφο παιδάκι.

Ἐστερ' ἀπὸ κάμποσιν ὥρα συνήθισε ὁ ἕνας τὸν ἄλλονε καὶ συχάσανε λίγο. Μὰ ὁ ποιητής εἶχε ἀπογορευτεῖ πιά. Ἐνίωσε τώρα πὼς οὔτε τριαντάφυλλο, οὔτ' ἀηδόνια ὑπάρχουνε εἰς τὴν χώρα πούχε φτάσει καὶ πὼς ἔπρεπε ἀπὸ τώρα νὰ γίνει ὁ ἴδιος τριαντάφυλλο καὶ ἀηδόνι.

Μάζεψε ὅλες τίς γλυκεῖες ἀνάμνησες τῆς πατρίδας του καὶ ἄρχισε ἕνα τραγοῦδι δικό του, τὸ τραγοῦδι τοῦ ῥόδου καὶ τᾶηδονιοῦ.

Μὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς πού περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του δὲν ἐνίωσε, κανεὶς δὲν ἔδωσε προσοχὴ, οὔτε κοινοστάθηκε κανένας.

Ὁ ποιητής, κεντημένος ἀπὸ περιέργεια, ρώτησε τὸ παιδί :

— Αὐτοὶ πού περνοῦνε τί εἶναι ;

— Ἐμπόροι, τοῦτε τὸ ἄσκημο παιδί, καὶ τοῦ ξήγησε τὴ δουλειὰ τῶν ἐμπόρων.

Καὶ τὸ ρώτησε γιὰτί δὲν ἀκοῦν τὸ τραγοῦδι του, μὰ τὸ παιδί δὲν ἤξαιρε τί νὰ τοῦ ἀποκριθεῖ.

Κατόπι πέρασαν ἐργάτες, μαστόροι, παπάδες, πρίγκηπες, ἄνθρωποι λογιῆς λογιῆς, ἄνθρωποι γραμματισμένοι καὶ ἀναπτυγμένοι. Μὰ κανένας δὲ στάθηκε νὰ τὸν ἀκούσει καὶ κανένας δὲ τονὲ πρόσεξε.

Κι ὁ ποιητής ξαναρώτησε τὸ παιδί τί ἄνθρωποι εἶταν αὐτοὶ καὶ γιὰτί δὲ δίνανε κερμὰ προσοχὴ εἰς τὸ τραγοῦδι του. Μὰ τὸ παιδί τὴν ἴδια ἀπάντησιν τοῦδινε καθε φορὰ.

Ὁ ποιητής σηκώθηκε ἀπὸ κεῖ πού καθότανε καὶ τραβήξε παρακάτω μαζί μὲ τὸ ἄσκημο παιδί.

Ἐρῆκανε μιὰ ταβέρνα ἀνοιχτὴ καὶ μπήκανε μέσα. Κ' εἶδε κεῖ μέσα ἀνθρώπους γλωμοὺς νὰ πίνουν ἕνα μαῦρο ποτὸ, καὶ ρώτησε τὸ παιδί ποιοὶ εἶταν. Καὶ τὸ παιδί τοῦτε πὼς εἶτανε καλλιτέχνες καὶ τοῦ ξήγησε τὴ δουλειὰ τους.

Σὰν τᾶκουσε αὐτὸ ὁ ποιητής νόμισε πὼς βρῆκε τοὺς ἀνθρώπους πού θὰ τὸν ἐνίωθαν καὶ ἀρχίγησε πάλι τὸ τραγοῦδι τοῦ ῥόδου καὶ τοῦ ἀηδονιοῦ.

Μὰ καὶ πάλι κανένας δὲν τὸν ἐνίωσε καὶ κανένας δὲν ἔδωσε προσοχὴ εἰς τὸ τραγοῦδι του. Καὶ μὲ τὴν καρδιά βαρῖα ρώτησε τὸ παιδί γιὰτί δὲν τὸν ἐνίωθαν. Μὰ τὸ παιδί δὲν ἤξαιρε τί νὰ ἀποκριθεῖ. Καὶ σὰν ἔβγαινε ὄξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα γύρισε νὰ δεῖ τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί εἶτανε δακρυσμένο. Τὸ ρώτησε γιὰτί δάκρυσε, καὶ τὸ παιδί δὲν ἤξαιρε τί νὰ ἀποκριθεῖ.

Σμύρνη 3/16.12.1919.

Γ. ΓΚΙΩΝΗΣ

ΑΠΟΨΕ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Τοῦ Στ. Κομμουντάκη

Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, στὰ ξάστερα τὰ οὐράνια λαμποκοπάει — ὦ θάμα — τὸ φεγγάρι· μέσα στὰ φύλλα πλέκουνται χρυσὰ, θαρρεῖς, στεφάνια καὶ ὁ κάμπος πλέει μὲς εἰς τὸ μαργαριτάρι.

Ἀπόψε, πὼς φεγγεβολᾶς, φωτοπεριχυμένο, περήφανο μεγάλο, κυπαρίσσι· ἄ! πὼς λαμπροστολίστηκες τὸ εἰλιπνὸν σὺ θλιμμένο μὲς εἰς τὴν νυκτιᾶς τὴ θεῖα τὴ φωτοδούρη !...

Στὴν ὥρα τὴν ἐκστατικὴν, μέσα εἰς τὸ φῶς τὸ χρυσοῦ, σκυφτὸ, πᾶνον ἀπ' τῶν τάφων τὴ γλωμάδα, ἔχωρο, ἀπόψε, σὲ θωρῶ καὶ ἀγνάντια σὲ ἀντικρύζω, σὰν ξωτικὴ, νυφιάτικη λαμπάδα.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ